

MIDDENHART

MIDDENHART

MICHAÉLA ROMAN

Schrijver: Michaéla Roman
Coverontwerp: Michaéla Roman
ISBN: 9789465019727
© Michaéla Roman

Proloog

In sommige gevallen leidt gevangenschap tot ware vrijheid. Beproevingen bieden de grootste mogelijkheden tot groei en zelfontdekking. Wanneer we geconfronteerd worden met de uitdagingen van het leven, kunnen we kiezen om deze momenten te zien als kansen om te evolueren. Door moeilijke tijden ontwikkelen we een dieper begrip van onszelf en van de wereld om ons heen; ware vrijheid ligt in de bereidheid om deze innerlijke reis te maken, om onze angsten onder ogen te zien en onze zwakheden te overwinnen. De reis naar persoonlijke bevrijding is een pad vol kennis, inzicht en wijsheid, waarbij elke stap een nieuwe laag van bewustzijn onthult. Terwijl we navigeren door de complexiteit van het leven, ontdekken we waar de echte ketenen liggen. Door deze te doorbreken, vinden we een staat van innerlijke vrede en vervulling. Want wie weet hoe de wereld van morgen eruit komt te zien? In een wereld waarin ethiek, normen en waarden constant op de proef worden gesteld, daagt dit verhaal uit om na te denken over de fundamenten. Goed, kwaad, morele keuzes, we hebben er dagelijks mee te maken; ik neem je mee naar de aanbreekende lente in 2006. In die vroege uren vond er een bijzondere vorm van contact plaats. Het was alsof de sluier tussen hemel en aarde dunner werd en ik de gelegenheid kreeg om richting te ontvangen. Dat moment werd ruw verstoord; de eerste ontmoeting met de dochter van John Hickens vergeet ik nooit meer. Ze was uitzinnig van angst en ik was in één klap doordrongen van de ernst. Ik kan het niet anders dan bovennatuurlijk verklaren dat Sara mijn leven binnen kwam rennen...

Sterrendam, 2018

In de behaaglijke warmte van onze riante bovenverdieping op de hoek van 5th Avenue en E28th Street zit ik comfortabel in mijn warme deken gewikkeld; dit is genieten van de dagelijkse ochtend sereniteit. Voor dit moment kom ik graag uit mijn bed. Als de dag verstrijkt, ebt deze puurheid gestaag weg en wordt het in geen enkel moment meer zo adembenemend stil. Door de jaren heen heb ik geleerd om dit kostbare ogenblik met beide handen aan te grijpen. Want alleen dan zie ik het leven in het juiste perspectief. Terwijl ik mijn gedachten laat teruggaan naar een lang vervlogen tijd, realiseer ik me dat de schaduwen van het verleden altijd aanwezig zijn; ze proberen te voorkomen om onthuld te worden in het heldere licht van het heden... Mijn overdenking wordt ruw verstoord door het geluid van de telefoon, het is mijn beste vriend Alex.

‘Dag..., tjee, wat ben jij er vroeg bij vandaag! Nee, hoezo, ik heb straks een afspraak met John, dat kan ik echt niet afzeggen... Oh, wat? Ja, ik mis onze momenten samen ook... Hoezo?... Iedereen? Ja, uhm, kan het nu dan snel?’ Als Alex me heeft uitgenodigd voor een spoedoverleg met mijn vrienden van het verzet, vraag ik me af wat zo’n haast heeft. Nieuwsgierig klap ik het scherm van mijn laptop open en in gedachten verzonken zet ik mijn ontbijt van vers fruit, yoghurt en noten klaar op de bar. Lang de tijd heb ik niet om bij de urgentie stil te staan, want de planning voor de dag schiet al door mijn hoofd. Ik heb sinds kort weer een appartementencomplex op het oog; Central Park Place is gelegen op de hoek van Broadway en Central Park Street, maar de trage onderhandelingen zijn gestagneerd en ik heb nood aan een ludieke ingeving. Ik zal straks met mijn vriendin Sara praten, ze is een natuurtaent in het omgaan met de beruchte man met een verfijnde neus

voor handel. Het pand dat ik op het oog heb, behoort toe aan haar vader, die erom bekend staat dat het moeilijk zaken met hem doen is. Hij is altijd in het zwart gekleed, winter én zomer en zijn gezicht is lijkleek, alsof hij elk moment van zijn stokje kan gaan. Ik zie hem nooit eten, terwijl we regelmatig tijdens lunchtijd samen zijn om te bakkeleien over de panden aan Atlantic Avenue. Met de winst die ik in de afgelopen jaren heb opgebouwd, heb ik een flinke reserve gekweekt, maar Hickens is en blijft een vreemde kerel, veel vertrouwen heb ik niet in onze samenwerking, met zijn vreemde blik... Ik heb het idee dat hij over zijn schouder moet kijken, ik kan er niet de vinger op leggen. Weer moet ik aan Sara denken, ik wil haar advies en mijn gedachten draaien op volle toeren ondanks het vroege tijdstip; er is geen vogeltje te horen.

Terwijl ik gedachteloos naar buiten kijk, zie ik op het gebouw aan de overkant van de straat twee forse, pikzwarte kraaien zitten, die allebei het hoogste woord voeren; het is alsof ze iets aan het bekokstoven zijn. Ik negeer het en werk haastig mijn ontbijt naar binnen, beantwoord wat dringende mails, maar kan me niet concentreren. Gebiologeerd staar ik naar het scherm; mijn vrienden zitten in de bibliotheek in Vredenburg en Alex heeft een document gedeeld zodat ik vanuit Sterrendam kan volgen.

‘We hebben informatie ontvangen over nieuwe ontwikkelingen; het lijkt erop dat Hickens en zijn mannen bezig zijn met iets veel groters dan wij dachten. Hier, kijk naar deze foto’s en documenten!’ Mijn ogen worden groot van ontzetting, op de foto's zijn aanwijzingen te zien van een grootschalige operatie. ‘Hannah, nu weten we waarom hij elk pand in bezit wil nemen waar jij je oog op laat vallen! Dit is veel erger dan we dachten. Als we niet ingrijpen, kunnen we veel verliezen.’ Alex leunt over de tafel, terwijl hij de beelden op het scherm projecteert. De

foto's tonen niet alleen de strategische locaties van de gebouwen die Hickens structureel confisqueert, maar ook een onthullende grafiek die een verontrustende connectie blootleegt die ons niet eerder is opgevallen... 'Hier zie je duidelijk zijn strategische aanpak, er zit meer achter!' De stem van Alex trilt van de urgentie. 'Deze gebouwen lijken onderdeel te zijn van een veel groter plan. En kijk eens naar de gegevens over de microfluidische chips van Omega Cooperation. We hebben dat proces een halt toe kunnen roepen, maar het lijkt erop dat Hickens van plan is om de techniek in combinatie met kwantum cognitie te gebruiken. Zie je deze tabel? Hierin staan zijn contacten met de medische wetenschap. Kan het zijn dat hij van plan is om de manipulatie van mensen op ongekende schaal uit te voeren?'

'Dit is veel erger dan we dachten,' mompel ik uit het veld geslagen. 'Deze technologieën worden niet alleen ingezet om controle uit te oefenen, maar ook om mensen op een niveau te beïnvloeden dat wij nog niet eerder hebben gezien.' Ik zie aan de gezichten van mijn vrienden dat ze in het duister tasten. 'Begrijpen jullie het niet? Sara heeft de techniek van RFID geëvolueerd met als doel om het te gebruiken voor de microfluidische chips, om communicatie op klein formaat te verbeteren.' Ik zie aan de gezichten dat niet iedereen mee is met de materie. 'RFID, of Radio Frequency Identification, maakt gebruik van radiogolven om gegevens over te dragen tussen een chip en een lezer. In het laboratorium van Omega Cooperation hebben ze RFID-technologie omgevormd en gebruikt om microfluidische chips te ontwikkelen, maar niet voor een nobel doel; deze chips wilden ze inzetten om mensen op een subtiele manier te beïnvloeden met alle gevolgen van dien... Alex, dat proces hebben we toch kunnen onderscheppen?' Een bezorgde knik volgt. 'Maar als ik het goed begrijp, hebben ze nu de chips aangepast om een directe link te maken

tussen de RFID-technologie en kwantum cognitie?’ De verbaasde gezichten die me vanuit het scherm tegemoetkomen, dwingen me om een stukje uitleg te geven. ‘Jongens, kom nou, hier hebben we het uitgebreid over gehad! Kwantum cognitie is een geavanceerde technologie die in staat is om gedachten en beslissingen te beïnvloeden door complexe data-analyse, door het gebruik van kwantumcomputers, met als doel om menselijke cognitie te manipuleren.’

‘Juist!’ klinkt het verhit. Ik had het al verwacht, Alex kan zich niet beheersen als het over techniek gaat, ik hoor het enthousiasme in zijn stem opwellen. ‘Deze technologie is in staat om gedachtenpatronen en beslissingsprocessen te begrijpen of zelfs te voorspellen. Enorme hoeveelheden data worden verwerkt op een snelheid die traditionele computers niet kunnen evenaren. Geavanceerde algoritmen en kunstmatige intelligentie herkennen deze technologiepatronen in menselijke gedachten en gedragingen. Wanneer deze data-analyse wordt gecombineerd met kwantumtechnologie, kan het een niveau van invloed bereiken dat voorheen ondenkbaar was.’ In de stilte die valt, verbind ik razendsnel de loshangende eindjes.

‘Wat nou als Omega Cooperation deze technologie wil gaan gebruiken voor hun eigen doeleinden om macht te verwerven? Dit zou kunnen variëren van het beïnvloeden van individuele keuzes tot het veranderen van het gedrag van grote groepen mensen. Door deze twee technologieën te combineren, kunnen ze mensen op een dieper niveau beïnvloeden dan ooit tevoren.’ Grote ogen van ontzetting staren me aan, maar ik begrijp dat; het is een hele boterham. Alex knikt verontwaardigd.

‘Precies, dit! De RFID-technologie verzamelt en verzendt gegevens, terwijl kwantum cognitie deze gegevens interpreteert en beïnvloedt. Samen kunnen ze een krachtig instrument vormen. De microfluidische

chips die Omega Cooperation gebruikt, zijn ontworpen om via medische procedures direct in het lichaam van mensen te worden gebracht. De technologie maakt gebruik van radiogolven om gegevens draadloos over te dragen tussen een chip en een lezer. Het werd oorspronkelijk ontwikkeld voor onschuldige toepassingen, zoals toegangssystemen en tracking, maar ze hebben het aangepast en geïntegreerd in eigentijdse, microfluidische chips. Op deze manier kunnen ze zowel informatie verzamelen als tegelijkertijd subtiele invloed uitoefenen op de dragers, zonder dat zij zich hiervan bewust zijn.’ Aarzelend gaat de hand van Jasper omhoog.

‘Ik mis iets, wat is de link met kwantum cognitie?’

‘Dat is een goede vraag. De chips worden op de een of andere manier gecombineerd; het interpreteert de gegevens en kan de gedachten en gedragingen van de mensen sturen op een diepgaand niveau. Ja, Sofie, zeg het maar?’

‘Maar wat hebben die gebouwen van Hickens hiermee te maken?’ Alex haalt diep adem, het lijkt alsof hij overweegt wat hij erover kwijt wil...

‘Ik heb het vermoeden dat de chips worden verspreid via medische centra, ze worden strategisch gepositioneerd lijkt het wel. De gebouwen functioneren waarschijnlijk als centrale punten en maken het mogelijk om een netwerk op te zetten. Tenminste, dat is mijn eerste gedachte, het kan zijn dat we iets over het hoofd zien. In ieder geval, door deze technologieën te combineren, kunnen ze een systeem van uitgebreide monitoring opzetten, wat ernstige gevolgen heeft voor de privacy en vrijheid. Het is cruciaal om deze dreiging goed te begrijpen en effectieve maatregelen te nemen.’ Ik geloof mijn eigen oren niet en doorbreek de stilte met geweld.

‘Dit is enorm gevaarlijk, Alex! Als het wordt doorgevoerd, betekent dit totale controle! We moeten een manier vinden om de chips te neutraliseren en voorkomen dat ze het koppelen aan kwantum cognitie!’ Met de nieuwe inzichten over de technologieën en hun dreiging, besef ik dat onze strijd complexer is dan we dachten. Ons avontuur in het laboratorium van Omega Cooperation zit nog vers in mijn geheugen, maar dit nieuwe conflict is niet alleen een kwestie van fysieke strijd, maar ook van een technische oorlog tegen geavanceerde tactieken.

‘Waarom is Sara er niet bij vandaag? Zij weet immers alles over kwantum cognitie?’

‘Alles is een groot woord, Hannah. Maar ik begrijp wat je bedoelt, haar doel is om kwetsbare mensen te helpen en het lijkt erop dat haar theorie wordt omgevormd tot een machtig wapen. Als we niet snel handelen, zullen ze in staat zijn om een systeem op te zetten over onze steden en dorpen, waarbij onze vrijheid in het gedrang komt.’ Ik knik somber. ‘De grafieken bevestigen dat de gebouwen van Hickens een sleutelrol spelen om deze technologieën te verspreiden en toe te passen. De locaties zijn strategisch gekozen; we moeten ingrijpen voordat het te laat is. Laten we met spoed een plan ontwikkelen om de operaties te dwarsbomen en de technologieën te neutraliseren.’ We besluiten om onze ideeën uit te werken en later samen te komen voor een vervolgbespreking. ‘Jasper en Sofie, gaan jullie informatie zoeken in het AMC? We zien de omvang van Hickens’ plannen, we moeten hem stoppen, voordat het te laat is.’

Ik voel, hier in Sterrendam, de druk zwaar op mijn schouders; de tijd dringt en ik wil koste wat kost Central Park Place binnenhalen. Ik verman mezelf en concentreer me op de taak die voor me ligt; de informatie in de documenten bevestigt dat Central Park Place een

strategisch knooppunt is voor de nieuwe plannen van de zonderlinge man.

‘Central Park Place moet in onze handen komen,’ zeg ik strijdlustig. ‘Dit gebouw heeft een cruciale rol in zijn netwerk. Hickens zal moeilijk te stoppen zijn, Alex. De tijd dringt en elke vertraging kan desastreuze gevolgen hebben!’ Met een vastbesloten anker in mijn hoofd, begin ik mijn strategie te formuleren. Het is een race tegen de klok en de uitkomst zal bepalen of we de dreiging kunnen afwenden of niet.

Met een zucht verbreken we de verbinding. Ik besluit om mijn afspraak te laten doorgaan en neem voor de zekerheid een lunch mee; John Hickens heeft geen voedsel nodig, maar tegen negen uur ben ik zo chagrijnig als een ijsbeer zonder sneeuw. Ik besmeer twee sneetjes roggebrood en strooi er wat tuinkers overheen. Twee bananen, een trosje druiven. Ik gris een sesamkoek uit de voorraadkast en prop alles in mijn veel te kleine handtas. Een gevoel van onrust bekruipt me als ik eraan denk om hem onder ogen te komen, nu we cruciale informatie hebben ontdekt, maar ik wuif het weg als een gezonde spanning. Daarbij is Hickens een man van precisie en als ik überhaupt een kans wil maken, mag ik zeker niet te laat zijn... Een gevoel van spijt bekruipt me als ik bedenk dat ‘het stille moment’ deze ochtend aan mij is voorbijgegaan, een blik uit het raam leert me dat de stroom van ochtendverkeer op gang is gekomen.

Het verleden lijkt soms verder weg dan het is, de gebeurtenissen van toen maken deel uit van een ver verleden, maar de impact ervan blijft voelbaar; Sterrendam kent andere geluiden dan Vredenburg, maar het gevoel van vroeg in de ochtend alleen zijn en de wereld zien ontwaken is onveranderd; het is alsof de tijd in die opzichten wel heeft stilgestaan.

Ons appartementencomplex, dat met een dure naam ‘Next Level Society’ heet, ligt in ‘Rose Hill’, een exclusieve wijk op een steenworp afstand van Madison Square Park. Ik heb het weten te bemachtigen na een intensieve onderhandeling met Hickens, in de volksmond wordt hij fluisterend ‘haakneus’ genoemd. Hoe meer ik over hem te weten kom, hoe angstaanjagender hij is; er hangt een niet te verklaren duisternis om hem heen. Ik heb geen zin in mijn afspraak met de zonderlinge man..., het is een wonder dat ik destijds dit pand heb weten te bemachtigen. Na de aankoop in tweeduizend zes verhuisden we van Vredenburg naar Sterrendam om het penthouse te betrekken. Mijn jongens ontwikkelden zich naar behoren in het midden van het bruisende leven van de wereldstad. Maar als dorpsmeisje kon ik niet wennen aan het hectische leven waar Sterrendam om bekend staat. Ons landhuis stond tussen de pittoreske boerderijen en wijd uitgestrekte landerijen. De dagen waren gevuld met de geluiden van opgroeiende kinderen; een tijdperk van kostbare herinneringen dat ik voor altijd in mijn hart koester. De ochtendstilte werd onderbroken door het kakelen van de kippen en het loeien van koeien. Er was landbouwgrond rondom ons; de natuur bleef voelbaar, ondanks de snelle evolutie van de stedelijke aanwas. In die vredige omgeving begon mijn dagelijkse ritueel met het inschenken van een kop vers gezette koffie, nog voor de zon haar stralen over het landschap liet dansen. De rust was kalmerend in mijn dagelijkse hectiek, maar werd ruw verstoord door de tragedie...

Vredenburg, 2006

November Darkborne slaat met een klap op de wekker. Normaal is ze met geen stok uit bed te krijgen, maar de nieuwsgierigheid wint het. Het is nog donker buiten. Ze schiet in de dichtstbijzijnde spijkerbroek en trekt een simpel shirt over haar hoofd. Ze bindt haar lange blonde haren in een paardenstaart en in plaats van haar tanden te poetsen, vist ze een kauwgompje uit haar broekzak. Vijf minuten later zit ze op de fiets en draait de Hoofdstraat in. Waar ze die energie vandaan haalt zo vroeg op de ochtend is een raadsel, er raast maar één ding door haar hoofd: naar de zaak! Het is stil op straat. Ze besluit sneller te fietsen om de kou voor te blijven. Tevergeefs, het blijft langs haar benen omhoog kruipen. Bij de bakker in het centrum van Vredenburg kan ze de verleiding niet weerstaan om een Meesterlijkje te kopen. Ze is niet van plan om te lunchen; er is werk aan de winkel. Ze slaat gehaast een espresso achterover om alert te blijven en springt weer op de fiets. Als het grote gebouw voor haar opdoemt, haalt ze opgelucht adem en gooit haar fiets tegen de muur. Ze opent de deur met haar persoonlijke keycard, het beste moment van de dag; iedere keer voelt ze zich interessant, even niet het doorsnee muurbloempje waarvan er dertien in een dozijn zijn. November staat met een been in de maatschappij, maar haar hoofd ligt nog in de schoolbanken.

'Ik heb recht op mijn eigen fouten,' klinkt het rebels in haar hoofd, terwijl ze haar laptop openvouwt. Haar houding van de laatste jaren heeft ertoe geleid dat ze niemand meer over heeft. Uit pure ellende heeft ze een kamer in de stad gezocht en is vertrokken en haar oom heeft haar deze baan bezorgd.

Ze vliegt als een razende door de bestanden die zich voor haar openen; geen tijd om te ademen, geen tijd om te rusten... Haar vingers hakken in op het toetsenbord, elke klik is de beslissende stap naar een toekomst die ze niet volledig kan bevatten. Soms vraagt ze zich af hoe ze aan al die kennis komt; ze is niet goed in informatica. Maar op de een of andere manier gaat het haar elke dag sneller af en ze leert dingen bij, waar ze normaal gesproken maanden voor nodig zou hebben. Ze staat niet lang stil bij die gedachte; ze wil zelfstandig worden. Wat de prijs daarvoor is.

Op een afstand volgt Rebelle nauwgezet haar handelingen. Hij grinnikt; November is de juiste persoon voor de klus. Nooit eerder heeft hij zo eenvoudig toegang gekregen tot iemands leven; dit zal een koud kunstje worden.

Haastig zit November achter haar bureau te werken en bedenkt ondertussen een plan om haar collega, Sara, weg te werken. Ze voelt de adrenaline door haar lichaam stromen; ze weet dat ze dit moet doen om haar doelen te bereiken.

'Eindelijk mezelf zijn', weerkaatst de schreeuwende stem in haar hoofd, terwijl ze de protocollen volgt. 'Ik bepaal zelf wat ik met mijn leven doe!' November is gedreven door macht en hebzucht en negeert de signalen. Haar eigen twijfel heeft ze tot stilte gemaand. Het zweet staat op haar rug en gretig ziet ze hoe ze nog maar een stap is verwijderd van de transitie; de voortgangsbalk kruipt langzaam vooruit, elke pixel die gevuld wordt brengt haar dichterbij het moment van waarheid. De laatste bits banen zich met een haast voelbare energie een weg naar hun eindbestemming...nog even en dan zal alles anders zijn... Plots hoort ze voetstappen in de gang. In een impuls vlucht November de

directiekamer in en sluit behoedzaam de deur. Door een kier ziet ze hoe Sara aan komen lopen, ze gaat nota bene op haar werkplek zitten! Sara opent de bestanden, nee!!! November ziet met afgrijzen in haar ogen hoe het programma, dat voor haar bestemd is, wordt geactiveerd; de schermen beginnen onheilspellend te flikkeren. Haar hart bonkt in haar keel; ze realiseert zich dat ze geen controle meer heeft en *paniek* overspoelt haar. Ze moet hier weg, nu! Ze sluipt de kamer uit en begeeft zich naar de uitgang, verzwolgen in de schaduw van de onherroepelijke nederlaag.

Buiten aangekomen slaat de koude nachtelijke lucht haar in het gezicht. Ze springt op haar fiets en trapt zo hard als ze kan de straat op. *Doodsangst overvalt haar als ze, in gedachten, de stem van haar vader tekeer hoort gaan...als hij bemerkt dat het project tevergeefs is geweest...* Met haar geheugen, dat geëvolueerd is tot een bijna onbevattelijke capaciteit, bedenkt November wanhopig een uitweg. Hoe kan het dat zo'n eenvoudige opdracht buiten haar bereik ligt? De druk neemt toe, falen is geen optie. *De dwingende mantra klinkt hol in haar hoofd; 'ik moet slagen, falen is geen optie'* en bij de kruising let ze niet op het verkeer. November ziet het opdoemende gevaar te laat; een knal wordt gevolgd door een ijzige stilte. Haar laatste gedachten vervagen terwijl de sirenes dichterbij komen en terwijl de vertrouwde omgeving van Vredenburg vervaagt tot haar onwrikbare noodlot, ontvouwt zich elders in de stad een nieuwe reeks gebeurtenissen...

De sirenes weerklinken nog in mijn gedachten als op mijn telefoon de melding binnenkomt..., ik lees met een koude rilling langs mijn ruggengraat over het tragische ongeluk. Uit ervaring weet ik dat de meest verschrikkelijke tragedies de katalysator voor verandering

kunnen zijn, ik sluit mijn ogen om leiding te vinden in duistere tijden. Het onverwachte overleg met het verzet staat nog vers in mijn geheugen gegrift, ik ben ervan overtuigd dat ons nog meer staat te wachten, wellicht weet Alex wie het slachtoffer is...

Lang kan ik niet bij het ongeluk blijven stilstaan, want met een harde klap valt de keukendeur dicht, ik zit verstijfd op de bank. Een knappe, maar verwarde jonge vrouw rent buiten adem mijn klassieke open keuken binnen. Haar amandelvormige ogen staan verwilderd en haar korte kapsel springt alle kanten uit. De kleding is gescheurd, armen en benen vol krassen alsof ze in de braamstruiken heeft liggen woelen. Ze doet me denken aan een schichtig hertje dat op de vlucht is geslagen voor een roofdier. Tevergeefs probeert ze op adem te komen.

‘Mag ik hier schuilen mevrouw, ik word achtervolgd! Mogen de rolluiken dicht?’ Zo te zien is het menens. Mijn gedachten springen koortsachtig heen en weer terwijl ik probeer te bekomen van de consternatie, zo vroeg op de ochtend. In één klap wakker, dat dan weer wel. Met pijn in mijn hart zie ik hoe ze krampachtig probeert om op adem te komen. De adrenaline moet ongetwijfeld door haar lijf gieren en de blik in haar ogen vergeet ik nooit meer. Ze probeert met twee handen steun te vinden, maar ze heeft de kracht niet om overeind te blijven. ‘Help!’ Ik schiet naar voren om haar op te vangen. Ze valt half bewusteloos in mijn armen en haar hoofd mist op een centimeter na het zware granieten keukenblad. Ik help haar naar de bank, een moment later komt ze weer bij haar positieven.

‘Ik heb door de bossen gerend, ik weet niet hoe lang, ik was verdwaald...’ Omdat ik niet weet met wie ik precies te maken heb, duw ik mijn emoties opzij en laat mijn praktische kant het overnemen.

‘Je bent gewond, zie ik. Mag ik het nakijken zodat je geen infectie oploopt?’ Na een aarzelende toestemming schiet ik overeind om het koffertje en een setje schone kleding te halen. Even later zit ze in mijn loungepak, terwijl ik haar natte kleren in de wasmachine stop. Ik wip een extra kussen op de bank, ze begrijpt de hint en valt in de chaise longue die naast de open haard staat. Ik leg de deken over haar heen en ontvang een dankbare blik als beloning. Vervolgens laat ik haar even bijkomen. In gedachten verzonken loop ik naar de keuken om thee te zetten, want dat is de beste remedie bij spanning. Vroeger was wijn de oplossing, maar het blijkt dat je daarmee problemen creëert.

Een moment later lijkt de rust wedergekeerd terwijl we in stilte van onze thee genieten. Maar dan schrik ik me wezenloos van een plotselinge klap. Mijn serviesgoed heeft de slag gelukkig overleefd. Wanneer ik de blinde paniek in haar ogen zie, bekruipt me het gevoel dat ik in een film ben beland.

‘Herinner je je iets?’ Een korte knik volgt, haar verhaal begint warrig. Al snel is ze op dreef en ze overvalt me met een dijk doorbrekende spraakwaterval. In een mum van tijd kom ik tot de conclusie; het gewicht van de wereld drukt op haar fragiele schouders.

‘Iets heeft mij hier gebracht, want er is in de wereld meer dan wij met onze ogen kunnen zien. Geloof je dat? Of het nu bovennatuurlijke dingen zijn, of geloof, religie, universum, spiritualiteit, het bestaat zonder twijfel en u bent een deel van het antwoord.’ Verbaasd kijk ik de jonge vrouw aan; dit is veel stof, zo vroeg op de ochtend.

‘Je overvalt me er wel mee. Ik heet Hannah. Waar kan ik je mee helpen?’

‘Mag ik mijn verhaal doen?’ Aarzelend geef ik een knikje, huiverend voor wat er komen gaat. ‘Ik ben Sara trouwens. Ik werk bij Omega

Cooperation, mijn vader heeft voor die baan gezorgd.’ Onbewust gaan mijn nekharen overeind staan bij het horen van de beruchte onderneming, ik sla mijn armen verdedigend over elkaar. ‘Hij is vastgoedmagnaat met een verfijnde neus voor handel.’ Bij het horen van ‘verfijnde neus’ gaan alle alarmbellen rinkelen. ‘John Hickens, dat is mijn vader.’ Ik hoor de irritatie in haar stem en bij mij gaan de nekharen recht overeind. ‘Luister, gisteren heb ik vreemde documenten gevonden, maar mijn leidinggevende kwam onverwachts binnen en vannacht ben ik stiekem teruggedaan om mijn onderzoek af te maken. Ik heb een zesde zintuig, ken je dat?’ Ik weet precies wat Sara bedoelt, maar ik noem dat anders, want zesde zintuig is oneerbiedig. In stilte vraag ik me af wanneer ze tot de kern van haar zaak komt, maar voor nu doe ik een beroep op mijn engelengeduld... ‘Ik ontdekte dat de naam van mijn vader gekoppeld is aan een bestand met de titel ‘November’. Ze is een vreemde stagiaire die al een tijdje bij ons op het bedrijf rondhangt. Ik heb een ontzettende hekel aan dat mens; mijn vader loopt met haar te konkelen alsof hij haar al jaren kent. Mijn allergie-level slaat alle kanten uit als ik ze op onze afdeling bezig zie. En als ik erbij kom staan, wordt het stil. Maar goed, de bestanden die ik heb gevonden, zijn beveiligd door Finley Kingston. Ik ontmoet hem regelmatig op zijn dure feestjes, maar dat zijn volgens mij gewoon dekmantels voor discutabele projecten. Kingston is de broer van mijn moeder, hij heeft iets duisters om zich heen hangen en ik haat het dat mijn vader voor hem werkt. Maar eerlijk gezegd passen ze perfect bij elkaar. Ik ben bang, Hannah.’

Sara valt stil en ik zie hoe de angst haar overvalt. Haar woorden nemen mijn gedachten volledig in beslag, terwijl ik me nog niet volledig bewust ben van de duistere krachten die zich ondertussen in mijn stadje verzamelen. Een traan rolt twijfelend over haar wang.

‘Ik weet dat ik me niet met mijn vader moet bemoeien. Hij heeft zijn bijnaam niet voor niets gekregen..., Haakneus; de vastgoedmagnaat die over lijken gaat en elk pand opeist waar hij zijn oog op laat vallen.’ De haren op mijn armen staan recht overeind. ‘Hij wordt aangestuurd door Kingston die buiten schot blijft, mijn vader handelt zijn smerige zaken af.’ Sara’s woorden treffen me als een harde klap, de lading ervan is zo zwaar dat mijn hoofd ervan begint te duizelen. Ik schud inwendig de muizenissen van me af en besluit mijn perspectief te verleggen. Het is tijd om te onderzoeken waar ik werkelijk mee te maken heb in Sara—om dieper te graven in wat schuilgaat achter de oppervlakte. Ik moet laag voor laag afpellen: van het mysterie rondom haar aanwezigheid tot de krachten die haar drijven en uiteindelijk hoe dit alles zijn uitwerking heeft op wie ze werkelijk is.

‘Mag ik vragen of je vannacht gevonden hebt wat je zocht?’

‘Ja, maar het is erg vreemd. Ik heb door mijn promotie blijkbaar toegang tot bepaalde bestanden gekregen. En voordat je er iets van denkt, mijn bevordering is een vergoeding door het universum of door welke hogere macht dan ook. Een genoegdoening voor alle ellende in mijn leven.’ Het verhaal van Sara is onsamenhangend en ik zoek naar de perfecte balans tussen luisteren en vragen stellen. De boventoon in haar verhaal is angst en achterdocht, dat staat als een paal boven water. Ik vraag me af hoever ik kan gaan; Kingston is een vreemde eend in de bijt, maar dat kan ik haar in dit stadium niet vertellen. En als Kingston samenwerkt met haar vader, dan is het hek van de dam.

‘Wat voor bestanden heb je gevonden?’ Ik probeer controle te houden over het gesprek, maar ze zit zo vol angst dat ze haar gedachten niet kan ordenen.

‘Ik zag gecodeerde bestanden, op naam van November.’ Sara schuift onrustig op de bank. ‘Op het moment dat ik dat zag, viel de stroom uit.’

De noodgenerator sprong niet aan en zelfs de lampen op de afdeling waren uit. Hannah! Geen elektriciteit, geen stroomtoevoer.’ Sara spelt elke lettergreep afzonderlijk om de impact van haar woorden te vergroten. ‘Hoe kan ik in mijn computer zonder stroom?’ Ik schiet rechtop in de bank en een ijzige rilling trekt over mijn rug als haar woorden landen.

‘Wat?!’ Ze negeert mijn opmerking en schiet ook overeind.

‘Mijn vader houdt er louche zaakjes op na. En mijn identiteit is gewist. Ik weet dat zulke dingen bestaan, want mijn vader houdt zich daarmee bezig...’ Ik moet het allemaal even laten bezinken. De angst in haar stem weeft een onzichtbaar web om ons heen en de beklemmende greep van het onbekende probeert zich om mijn zintuigen sluiten; ik word overvallen door een onheilspellend gevoel. Ik zie aan Sara dat ook zij de verandering in de sfeer opmerkt en ineens beseft ik dat ik verstrikt dreig te raken in een geestelijke strijd die niet de mijne is. Het contrast tussen licht en duisternis wordt scherper; ik herken dit! Ik ga het op een andere manier proberen...

‘Dus jij beweert dat jouw vader en Kingston iets in hun schild voeren?’ De blik van Sara is geïrriteerd en ze negeert mijn vraag. Ik besluit het over een andere boeg te gooien. ‘Ik zie dat je bang bent, Sara?’ Ze neemt een veel te grote slok en verslikt zich. Een hoestbui is het gevolg. De angst die over haar heen ligt, lijkt verstikkend. Het valt me op dat ze zo open tegen mij is, heb ik haar vertrouwen nu al gewonnen? Iets in haar intrigeert me. ‘Kan ik iets voor jou doen?’

‘Ja, ik ben bang, Hannah, mag ik hier blijven schuilen?’ Snel vraag ik me af wat voor termijn ze in gedachten heeft, maar het belangrijkste is dat ze openblijft tegen mij. Ik besluit om door te vragen.

‘Kun je die angst voor me omschrijven?’ Hoewel ik er een hekel aan heb om de psycholoog uit te hangen, moet ik weten waar ik mee te maken heb.

‘Als ik mijn angst moet vergelijken met een persoon, dan komt er maar één naam bij me op: Finley Kingston. Als ik bij mijn oom in de buurt ben, veroorzaakt het precies hetzelfde gevoel. Toen die bestanden vanzelf opengingen, ben ik gevlucht, ik sjeesde door de stad, want het was net of ik achtervolgd werd.’

‘Hm.’ Ondanks haar verwardheid spreekt Sara duidelijke taal. En de namen die ik heb horen vallen, Finley Kingston, John Hickens, Omega Cooperation...het zou zomaar kunnen zijn dat haar achterdocht niet ongegrond is. ‘Het is inderdaad een vreemd verhaal, maar ik denk dat jouw angst realistisch is. Je hebt vast informatie gezien die niet voor jouw ogen bestemd is.’ Mijn woorden doen haar meer kwaad dan goed, de paniek springt opnieuw uit haar ogen. Ik sluit mijn ogen, adem diep in en zoek in stilte naar een moment van innerlijke rust; mijn gedachten richten zich op de kracht die me de weg kan wijzen. ‘Sara, familie kun je niet kiezen, die krijg je, toch?’ Ze lijkt voor een moment tot rust gekomen te zijn en zonder tijd te verliezen stijgt mijn innerlijke schreeuw om hulp op als een resonantie van het licht dat standhoudt in het midden van deze duistere contouren. Terwijl ik me in de buitenwijk van Vredenburg overgeef aan gebed, daalt een gevoel van vrede neer, maar er blijft een scherp randje van argwaan over. Toch geef ik haar een knikje, ze begrijpt de hint, rolt zich op en binnen een paar tellen is ze in slaap. Ik ruim snel de rommel op en stop haar kleding in de droger. Niet veel later zit ze weer rechtop in de bank en dankbaar neemt ze het kopje van me aan. Ik zie hoe ze haar thee met kleine teugjes drinkt. Er hangt een ongedwongen sfeer tussen ons, ze is open. Het is een zeldzame kwaliteit die haar zowel sterk als kwetsbaar maakt en het is

alsof we elkaar al jaren kennen. Ik peil de diepte van haar blik, ik zie een zweem van verdriet, maar ook een onmiskenbare kracht.

‘Heb je ooit het gevoel dat je leven overschaduwd wordt door iets uit het verleden?’ Ze lacht wel, maar ik bespeur een voorzichtigheid; het lijkt op een subtiele afweging van wie dichtbij mag komen.

‘Ik geloof dat we allemaal duisternis met ons meedragen. Maar sommigen leren te dansen in de musical die ‘leven’ heet.’ Haar woorden zijn geladen met een onuitgesproken verhaal en ik proef een hint naar de veerkracht die diep in haar schuilt.

‘Vertrouwen is een kostbaar goed, nietwaar?’ Behoedzaam zoek ik naar haar onzichtbare grenzen, er blijft een onbeantwoorde vraag in de lucht hangen..., ik durf hem niet te stellen...

‘Extreem kostbaar.’ In haar stemgeluid weerklinkt een mengeling van spijt en wijsheid en terwijl we verder praten, merk ik haar scherpe intuïtie op; ze heeft het vermogen om mensen te lezen en uit haar verhaal blijkt dat het eigenschappen zijn die haar door vele stormen hebben geholpen. Ik erken dat er meer in haar leeft dan ze toegeeft.

‘Je lijkt makkelijk verbinding te maken met anderen.’ Ik verpak mijn observatie behoedzaam als een compliment.

‘Het is mijn dubbelzijdig zwaard, alles heeft twee kanten.’ Sara’s leven lijkt een weefsel van sterke contrasten; moed is vermengd met angst en vertrouwen wordt getemperd door wantrouwen. In mijn optiek is ze het toonbeeld van een echte strijder die, dankzij haar complexiteit, onophoudelijk vecht voor een plaats onder de zon. Maar ik vraag me af wat de bron is van haar kracht. In de onbewaakte ogenblikken zie ik de essentie van Sara: een vrouw, gekenmerkt door paradoxen en continu balancerend op de dunne lijn tussen licht en donker..., maar ik voel een afstand en twijfel even voordat ik de vraag durf te stellen.

‘Wil je verder vertellen, over wat er vannacht is gebeurd?’ Op het moment dat de woorden uit mijn mond zijn, gebeurt er iets in haar gezicht, alsof er een sluier overheen komt... *een onzichtbaar masker dat haar ware emoties verbergt. De kwetsbaarheid die ik zojuist nog in haar zag, wordt vervangen door iets kouds..., afstandelijks...en ze trekt zich terug, niet fysiek, maar geestelijk.* Ik voel de afstand tussen ons groeien en ik zie dat ze een moment aarzelt... maar dan komt het hoge woord eruit.

‘Iemand heeft controle over mijn gedachten... ik kreeg herinneringen uit mijn verleden, maar ze voelden vervormd, alsof er mee geknoeid was. Het waren herinneringen van iemand anders, een studiegenoot van vroeger! Ik zag de dingen in mijn hoofd vanuit haar perspectief. Het was alsof mijn eigen geest in stukken was gebroken en mijn eigen herinneringen werden overwoekerd door die van haar. Het was buitengewoon angstaanjagend.’ Ik ben met stomheid geslagen.

‘Zit je me nu in de maling te nemen?’

‘Nee. En het wordt nog veel gekker. Een moment later drong het perspectief van een andere studiegenoot op en dit verdrong de herinneringen van November, zo heet ze. Het voelde alsof het ene de macht had over het andere?’

‘November? Die bij jou werkt?’

‘Ja. En ik voelde me op dat moment in de bossen gedistantieerd van mezelf en eerlijk gezegd dacht ik dat ik gek was geworden. Ik viel tegen de boom in het midden van het bos, waar de bliksem ooit is ingeslagen, maar overal voelde ik ogen om me heen en de kou van de grond kroop omhoog, mijn lijf in. Ik begon te bibberen en ik vloog overeind. Maar was er een soort van bescherming en mijn blik werd getrokken naar de rand van het bos. Ik zag een lichtje aan gaan in het huis op de hoek en er kwam meteen rust over me heen.’ Samen zweerderig trekt Sara één

wenkbrauw omhoog en direct heeft ze mijn volle aandacht. ‘Het was alsof ik in een onzichtbaar gevecht was verwikkeld, het slechte zat me op mijn hielen; want ik voelde letterlijk de aanwezigheid van dat akelige ding in mijn nek hijgen. *Ik begon te huilen en de steken werden ondraaglijk, net alsof iemand met een mes in mijn buik stak en het lemmet draaide om te doden.* Maar ineens was er bescherming en dat leidde me naar de rand van de Bosweg. Jouw huis straalde licht uit en een onzichtbare hand duwde me zachtjes vooruit en ik wist dat op de hoek van de straat mijn veiligheid lag. Alles viel op zijn plek, Hannah!’

Ik ben met stomheid geslagen. Zelden heb ik zo’n scherp contrast tussen licht en duisternis ervaren, hier is iets bijzonders aan de hand. Want toen Sara mijn keuken binnenviel, was ik uitermate geschrokken, maar tegelijkertijd voelde ik een onbeschrijfelijke vrede over me heen komen. Het licht dat Sara beschrijft, heb ik ook gezien, maar ik dacht dat het mijn verbeelding was.

‘Wauw, Sara, wat indrukwekkend!’

‘Ja. Diep van binnen voelde ik dat ik hier moest zijn. Alsof lot en noodzaak samen komen, begrijp je? De storm in het bos verdween toen ik de straat overstak. De rest weet je.’ Ik moet het even laten bezinken. ‘En weet je wat ik op de computer zag? Grafieken van steden, landen, en continenten; de bestanden waren bestemd voor de Orde.’ Ik word doodsbleek bij het horen van die naam. Dan heeft Alex het toch goed gezien! ‘Oh, waarom kijk jij me zo aan? Heb ik iets verkeerd gezegd?’

‘Nee, maar je zit dicht bij de waarheid dan je beseft. Maar voordat ik jou kan beschermen, moet ik eerst iets doen. Vertrouw je me? Als verdoofd slaat Sara haar ogen neer en er volgt een timide knikje. Wanneer ik het tafelkleed wegneem en de kist tevoorschijn komt die dienstdoet als bijzettafeltje, staart ze me met grote ogen aan. Ik negeer

het en neem het operatiemesje. Ze begint te bibberen en de tranen springen in haar ogen.

‘Nee!’

‘Vertrouw me nou maar, ga op je linkerzij liggen.’ Ik ontsmet een plekje in het midden van de rug. Als ze de indringende geur ruikt, wordt ze onrustig. Ik geef haar de injectie, de verdoving werkt snel, maar ze krimpt toch in elkaar als ik een inkeping van een paar centimeter maak. Ik spuit verdoving bij en vouw de wond met precisie open. Een ogenblik later vloeit er een beetje bloed. Ik dep het droog met een steriel gaasje, leg er een schone doek op en met geoefende behendigheid stik ik de kleine hechtingen. Sara slaakt een zucht van verlichting als ze de felle pijn voelt wegtrekken.

‘En nou ga jij mij uitleggen waarom jij mij met een mes te lijf gaat! Jij kent me niet en je trekt een mes uit de kast!’ Ik laat Sara eerst flink tekeergaan, maar als ik mijn rechterhand open, kijkt ze me met opengesperde ogen aan. De minuscule, bebloede chip laat haar bijna het bewustzijn verliezen en snel leg ik een koud washandje op haar voorhoofd; ik had het klaargelegd, want ik ken de impact uit ervaring.

‘Nee, wakker blijven! Luister, dit ding zat in jou. Dit is een microchip-implantaat. Al jouw gegevens zijn hierin opgeslagen.’ Tot mijn verbazing zie ik zowel herkenning als een waakzame alertheid in haar ogen verschijnen. ‘Wie jij bent, wat jij doet, waar jij heen gaat, alles wordt verzameld.’ Haar blik van ontzetting maakt plaats voor grote opluchting.

‘Dat is de technologie van radio-frequency identification, geïntegreerd in een bio-energetische chip.’ De geïnstrueerde uitleg die ik inmiddels kan dromen, blijft in mijn keel steken. ‘Ik heb meegeholpen aan de ontwikkeling, maar ik wist niet dat het project al

in werking is gesteld.’ Ik weet uit ervaring dat de ellende nog moet beginnen, maar haar reactie verrast me...

‘Mag ik naar het toilet?’ Zonder op antwoord te wachten loopt ze naar de gang. Omdat ze fysiek zo zwak is, volg ik haar. Ik zie hoe ze naar de contouren van haar gezicht in de spiegel staart, wanhopig zoekend naar antwoorden. Uit haar blik blijkt dat ze rationeel weet dat ze zichzelf aankijkt, maar haar gespannen houding verraad dat het voelt alsof ze in de kille ogen van een volslagen vreemde kijkt.

‘Sara, gaat het?’ Ze lijkt me vanuit de verte te horen praten, maar blijft gebiologeerd staan—alsof ze gehypnotiseerd is. Dat is de exacte beschrijving. Ik laat haar even bijkomen en stort me op de was. In de keuken groeit de stapel theedoeken gestaag; ik probeer de stress weg te vouwen.

‘Wat zei je?’ Ze sjokt terneergeslagen terug naar de bank.

‘Gaat het goed met je?’ Geen antwoord... Ik voel de vermoeidheid opkomen en uitgeput laat ik mijn hoofd op mijn armen zakken. *Kom naar Mij als je moe bent.* Ik kijk Sara onderzoekend aan, haar houding weerspiegelt niet alleen fysieke uitputting, maar ook de innerlijke strijd die ze doorstaat. Met een nijdig gebaar trekt ze haar pyjama recht, haar blik is donker. In mijn ogen is de handeling meer dan een routine; het is een stil protest tegen de chaos van de wereld buiten. *De transparantie van kortgeleden is verdwenen; haar ogen zijn nu weer gevuld met twijfel en achterdocht.* Ze valt in slaap, maar kort daarna wordt ze schreeuwend wakker en roept dat ze achternagezeten wordt door een groep mannen met een operatiemesje. Het lukt me om haar te kalmeren, ze is weer enigszins bij haar positieven. Ik weet dat de verpletterende taak nog voor me ligt; om haar bewust te maken van de ernst van de situatie. Met grote ogen luistert ze naar mijn uiteenzetting. ‘Sara, je kunt niet onopgemerkt snuffelen in bestanden van multinationals. Er spelen

zaken die waarvan jij het bestaan niet kent. De bestanden, Finley Kingston en de verborgen agenda van jouw vader, het heeft allemaal met elkaar te maken.’ Aan haar reactie merk ik dat ze worstelt om alle puzzelstukjes met elkaar te verbinden. ‘Wanneer heb jij bloed af laten nemen?’ Ik merk dat Sara voor het eerst spijt heeft dat ze mij hierin betrokken heeft. Ik leg het stapeltje schone kleren op haar schoot. ‘Kleed je om, dan kan ik die natte pyjama in de was doen.’ De afleiding werkt, afwezig trekt Sara het shirt over het hoofd en snuift snikkend. ‘Ik weet dat je bang en in de war bent, maar de feiten liggen er zoals ze zijn; ze gaan niet rusten voor ze jou gevonden hebben. Voel jij die dreiging niet over ons heen hangen?’ In de toestand waarin Sara verkeert zit geen veerkracht, ze begint te krijsen, de situatie is ingewikkelder dan ik dacht. ‘Ik ga mensen uit mijn netwerk bellen. Probeer nog wat te rusten.’ Wonder boven wonder luistert ze en uitgeput trekt Sara de deken over zich heen.

Terwijl de twee vrouwen een moment rust nemen, beginnen aan de horizon de aarzelende kleuren van een nieuwe dag op te lichten. In de kalme ochtendlucht ontwaakt het stadje langzaam uit een onrustige nacht en twee graatmagere katten krimpen angstig in elkaar na een tevergeefs nachtelijke rooftocht. Ze zien niet wat er zich in de onzichtbare wereld afspeelt, maar voelen enkel de dreiging die tastbaar aanwezig is...

Isabel Broodvlecht

Een horde boze geesten verzamelt zich rondom de bakkerij in het centrum van Vredenburg; het is de duisternis gelukt om haar diepste geheimen verborgen te houden. De onbekende krachten hebben hun positie ingenomen, maar ze zijn onopgemerkt gebleven door de slapende bewoners.

De vroege zonnestralen brengen de gebruikelijke sereniteit over de pittoreske huizen en kronkelende straten. De nare sfeer klaart op en de gemoedelijke geluiden worden langzaam hoorbaar. Bart, de nieuwe eigenaar van De Tulperij, heeft zijn handen vol aan het samenstellen van lentefrisse boeketten. De bloemenspecialzaak tegenover de supermarkt doet het goed; de planning is overvol vanwege de naderende lente-equinox. Iedereen wil een frisse bos op tafel hebben om de komst van het voorjaar te vieren. In de afgelopen jaren heeft het fenomeen in Vredenburg gezorgd voor een significante stijging in de dagomzet en Bart is er blij mee; enthousiasme voor bloemen betekent geld in het laatje.

De basisschool aan de Wijzelessenlaan staat klaar om de kinderen te ontvangen. En als een stille wachter van wijsheid en kennis staat de bibliotheek op de drempel van verandering. Het gebouw is strategisch gelegen aan de kruising van de Kennislaan en het Toekomstpark. Alles is gereed om de nieuwsgierige bewoners onder te dompelen in een zee van informatie, maar ook om hen te beschermen tegen de duistere machten die in de verborgenheid van Vredenburg sluipen; de Boekenburcht is in het geheim getransformeerd tot een ontmoetingsplaats. Met de groeiende eenheid onder de bewoners lijkt